

אנחנו יורדים מקו 52 ישירות לתוך לועו של המבול. שלוימי מנסה להגיד לי משהו, תוך שהוא נאבק ברוח, בגשם ובמטריה השחורה.

"מה?" אני צועקת אליו, נמלטת אל מתחת לסככה של התחנה, הרוח נחלשת קצת. "אני לא שומעת אותך."

"אמרתי שחבל שלא לקחנו מונית. זה פשוט סכנת נפשות ללכת עכשיו ברחוב."

"מה שבטוח – זו סכנת נפשות לסופגניות שלי. לא נראה לי שהן תשרודנה עד הבית של סבתא שלך. ואני לא יכולה לבוא בלי כלום לערב לביבות." יום שלם השקעתי בסופגניות המיני המשורטטות ששוכנות להן בנחת בשקית שבידי.

"תביאי, אני אחזיק אותן, המטריה שלי יותר גדולה, ומה שבטוח – המגפיים שלי יותר יציבות משלך." הוא זורק מבט נזוף, שוב, אל העקבים של המגפיים החדשים שלי. אני משתדלת לא לזרוק בו מבט נזוף בחזרה. אומרים מגפיים יציבים.

"אני לא מבין למה קוראים לזה מגפיים, צריך לקרוא לזה אביזרי אופנה לחורף, לא לשימוש בגשם," אני מחקה אותו. אנחנו צוחקים. נושמים עמוק, וצוללים אל הברכה שבחוץ.

בכניסה לרחוב אנחנו נעצרים. מאז כיתה י"א נמנעתי בכלל מלהגיע לרחוב הזה, או לאזור שלו. הר נוף באופן כללי הפכה להיות יעד-לא-מועדף ועשיתי כל מה שאפשר כדי להמנע מלהגיע אליה. אחרי שהתחתנו גיליתי שסבא וסבתא ליינער גרים בתוככי לוע הארי, ושחייבים ללכת לבקר אותם פעם בחודש לפחות. שקלתי להציע להם לעבור דירה, אבל היה נראה לי שאישה שעדיין משתמשת באותם מצעים ומפיות תחרה מהחתונה שלה עצמה ועד היום – לא תשוש לעבור דירה סתם ככה, כי הנכד שלה התחתן עם בחורה שלא מוכנה להכנס לרחוב שלה.

בתחילה הצעתי לו לעשות סיבוב, לראות קצת את השכונה, ולהגיע אל הבנין מכיוון אחר. אחרי שהוא מיצה את חוויית "הר נוף מזווית שלא הכרת" נאלצתי להגיד לו: אני לא מסוגלת ללכת ברחוב הזה. נקודה. הוא הרים גבה, אבל ברשימת הרגישויות שלי שסיבכו את חייו – הסיבוב הרגלי הנוסף באמת היה זניח. במזג האויר הנוכחי הרשימה מתהפכת. כל צעד נוסף שאנחנו פוסעים בגשם מגדיל את ההסתברות שאחד משנינו לפחות יחטוף דלקת ריאות.

"דבור", הוא צועק אלי, מנסה למנוע מהמטריה שלו להתהפך, "נלך עכשיו דרך פה."

"אני לא יכולה", אני קוראת אליו דרך הגשם.

"את לא נורמלית. כל פסיעה מיותרת בגשם הזה היא סכנה." הוא ממשיך ללכת. הרוח חוטפת את האויר מהריאות שלי. הגשם מטביע לי את הצעקה. אני מתכרבלת עמוק יותר בתוך המעיל ונכנסת לרחוב. לא נראה שזה אפשרי בכלל, אבל הגשם מתגבר. אני לא מצליחה לראות לאן אני הולכת. עוצרת את נשימתי ופוסעת אחרי שלוימי, יודעת שאם רק אקפיד ללכת ממש אחרי – אגיע למקום הנכון. אנחנו רואים את הבנין של סבתא ליינער מעבר לסיבוב, כשברק ורעם מתפוצצים ממש מעלינו. אני מרימה את הראש, מנסה למצוא לי אויר. מונית עוצרת ליד הבנין. אישה גבוהה יוצאת ממנה. דרך מסך הגשם היא מסתכלת עלי. סדרה של רעמי משנה מתפוצצים לי בתוך הראש, ופתאום אני מוצאת את עצמי רצה. בלי לראות

לאן. בגשם השוטף. התיק נשמט, המטריה מתהפכת ועפה לי מהיד. אני רטובה כולי, מגשם ומזעה. למרות המגפיים שלוימי מצליחה להשיג אותי רק אחרי כמה בניינים.

"דבור, הוא מנווט אותי אל הכניסה של הבנין הסמוך, ומסתכל עלי המום. "מה קרה?"

נצמדת לקיר, רועדת. לא מצליחה לענות. הבטן שלי מתהפכת, שוב ושוב, מאיימת עלי בגלים של בחילה. העיניים שלי מאיימות ליצור מבול משלהן, אפילו שאסור לבכות ברחוב. אני מנסה להפעיל נוהל-בכי, כל הדברים שאת יכולה לעשות כדי לא לבכות בפומבי. נושכת את הלחי הפנימית, הציפורניים שלי חורצות ירחים דקים בכפות הידיים. אני נושמת עמוק, פנימה והחוצה. שום דבר לא עוזר. אני רק רוצה ללכת משם. להתרחק. מתחילה לצאת מהבנין.

"חכי רגע." שלוימי משיג אותי, הפעם בפסיעה אחת. "את לא יכולה לצאת ככה לרחוב. אולי נחכה פה עד שתרגעי?"

הקירות של הלובי מתכווצים סביבי, סוגרים עלי. אני מפסיקה לנשום. נשענת על תיבות הדואר, הרגליים שלי רועדות תחת. אולי הפעם זה לא סתם, אולי הפעם אני אמות. שלוימי נבהל.

"אני מצטער, דבור, בואי." הוא מוביל אותי החוצה מהבנין, החוצה מהרחוב. אני הולכת אחריו בעיוורון, לא מעזה להסתכל סביבי.

"פה זה בסדר?" הוא שואל אותי כשאנחנו מתרחקים מספיק והרחוב לא נראה לעין. אני מהנהנת, קצרת נשימה. הרחוב שומם, אף אחד לא ראה שבכיתי. הוא נותן לי את המטריה שלו, שחורה וגדולה. אני מתכווצת תחתיה. האצבעות שלו מתזזות על מקשי הפלאפון.

"אמא? אני מצטער, תגידי גם לסבתא. אנחנו לא נגיע. ממש בדרך אליכם, כנראה בגלל הגשם, הלכתי בחוסר זהירות. נראה לי ששברתי פה משהו."

אנחנו עומדים מתחת למטריה, רועדים כל אחד מסיבותיו.

מבול הדאגה של שלוימי מרטיב אותי עם המבול שבחוץ, אני רוצה ששניהם ייפסקו. אני מוצפת, ספוגה כל כך. לא נשאר מקום לעוד מים, אבל אני ממשיכה להרטב.

הגשם נרגע קצת עכשיו, יורד בנחת, כאילו מבקש סליחה על מה שעשה. אני עומדת שם, עדיין מתחת למטריה השחורה, משקיפה על יער ירושלים מתמלא במים ונעשה נחלים-נחלים. מורידה גשם משל עצמי שנקווה לרגלי בשלולית. מים נוטפים ממני – מהפאה, מהפנים, זולגים על העורף ומחלחלים לאורך הגב. שלוימי מנסה בקדחתנות למצוא מונית. השילוב של ערב חנוכה ומזג האויר הופך את המטלה למאתגרת במיוחד. 'בוא ניסע באוטובוס, או נלך ברגל', אני רוצה להגיד לו. לא מצליחה. לא מצליחה גם לעמוד. משהו תוסס בתוכי. אני מתחילה ללכת קדימה. להתרחק.

"לאן את הולכת? את לא בסדר. אני רוצה שתגיעי כמה שיותר מהר הביתה, תתחממי. תתייבשי."

'אבל בוא נלך מפה בינתיים,' אני שותקת. 'אני לא יכולה לעמוד על המקום.' ממשיכה ללכת וללכת וללכת, כאילו מישהו הצמיד מנוע מזמזם וטורדני לכפות רגלי. שלוימי הולך אחרי, עדיין מנסה למצוא מונית.

הולכת. כאילו אין עולם, וערב לביבות, ושמלה רטובה, ומגפים מתנדנדים שמוציאים מים בכל פסיעה. בתחילת רחוב כנפי נשרים שלוימי מתייאש מלהשיג מונית ומנסה להדביק את הקצב שלי. הזמזום בתוכי מתחזק, מאיים להחריש אותי. אני מנסה להשתיק אותו בהליכה מהירה יותר, ויותר, למרות הקושי והסרבול. ליד מרכז המכירה של סלקום אני מתחילה לרעוד. שלוימי שולח אלי מבטים מבוהלים, מנסה כמה פעמים לדבר ועוצר את עצמו. כשאנחנו מגיעים לאנג'ל הוא עוצר ופונה מהמדרכה אל החנות. "בואי, דבור." הוא פותח את הדלת. ריק בפנים, וחם, וריח של שוקולד וקרום פריך של לחם.

אני עומדת מולו. לא זזה מהמקום, מניפה את היד בתנועה מבטלת, שיעזוב.

"לא עוזב. שבי פה, אני קונה לך משהו לשתות."

אני משותקת, מבועתת. הוא מסמן לי להכנס, מדבר אלי לאט, כאילו אני ילדה קטנה וסרבנית. אולי אני באמת.

"את נכנסת לפה. עכשיו. שותה שוקו חם ואז יושבת בחימום עד שאני משיג מונית. לא מוכן שתלכי עוד אפילו פסיעה אחת ככה בקור. תראי איך את רועדת."

אני יושבת. שולפת כמה מפיות מהמתקן שעל השולחן ומנגבת את הפנים, ואת העיניים והאף. כאב מתחיל לעלות מהרגליים שלי, זוחל לגב וללב. המגפיים האלה לא מיועדים לריצה, כנראה. שלוימי מגיע עם כוס גדולה של שוקו וקצפת.

"את רוצה לאכול משהו?"

הקצוות הרטובים של הפאה נוחתים לי על העורף, בימין ובשמאל, ושוב בימין ובשמאל. לא רוצה. הבחילה עולה בי שוב.

אני שותה לגימה. השוקו יורד, שורף ומתוק, במורד הוושט שלי. אני מצליחה קצת לנשום. שלוימי לא שותה מהקפה שהזמין לעצמו. רק מסובב את הפאות שלו שוב ושוב, חסר מנוחה. "אני לא רגיל שאת ככה. לא יודע מה לעשות," הוא אומר אחרי שתיקה.

אין לי מושג כמה זמן אנחנו יושבים שם. שלוימי מצליח למצוא מונית שתגיע בעוד רבע שעה. הקצפת נמסה לתוך השוקו והרעידות נחלשות. בסוף אני מצליחה לגבש בתוכי את המילים.

"שלוימי, נכון שאלת אותי כמה פעמים בשנתיים האחרונות אם יש משהו שאתה לא יודע? אז לא אמרתי לך את האמת. יש."

